
---

de
Gouden
Kandelaar

STROMEN VAN LEVEND WATER

Deel 3

T. Austin-Sparks

aflevering 134

GEEST EN LEVEN

“De Geest is het, die levend maakt, het vlees doet geen nut; de woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven” (Joh. 6:63).

Deze twee woorden, geest en leven, spreken in de eerste plaats van de natuur en in de tweede plaats van de uitwerking daarvan: geestelijk zijn van nature en leven als het gevolg daarvan.

Geestelijk zijn veroorzaakt scheiding

De context van ons vers laat duidelijk zien dat deze twee inderdaad tot scheiding leidden. Het was in de eerste plaats een scheiding tussen Christus en de Joden als zodanig. Maar in de tweede plaats was het een scheiding tussen Christus en een aantal van Zijn discipelen die slechts aanhangers waren, uiterlijke volgelingen – ze waren niet “toegevoegd” tot Hem in geestelijk opzicht. “Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke” (:44). Er waren kennelijk vrij veel mensen die zichzelf bij Hem aansloten, die met Jezus optrokken. Waar je Hem vond, zag je hen ook altijd – dezelfde bekende gezichten die er altijd waren en ook belangstelling hadden. En toch waren ze niet op geestelijke wijze door de Vader tot Hem getrokken. Er was geen innerlijke verandering. Als Hij begon te spreken over diepere geestelijke dingen, kwamen ze tot de ontdekking dat ze Hem niet langer konden volgen, want ze waren *innerlijk* geen discipelen. “Van toen af keerden velen van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mee” (:66). Ze haakten gewoon af. Zijn woorden vonden, omdat ze geestelijk waren, geen corresponderende geestelijke grond, en daarom brachten ze scheiding. Het is belangrijk om dit op te merken, want het geeft over veel dingen licht.

Het was in de eerste plaats een scheiding tussen geestelijk zijn en *materialisme*. Als we over materialisme spreken, denken we gewoonlijk aan iets grofs, iets wat te maken heeft met de wereld van de handel, van financiën enzovoort – dat terrein van de wereld, maar het heeft een veel bredere toepassing. Materialisme omvat alles wat gezien, getast en geproefd kan

worden door de natuurlijke zintuigen. Het is het materiële in tegenstelling tot het geestelijke, het zichtbare tegenover het onzichtbare, het tijdelijke tegenover het eeuwige, het aardse tegenover het hemelse.

In de tweede plaats is het ook de scheiding tussen geestelijk zijn en het “*ceremonialisme*”. Uiteraard is ceremonialisme alleen maar een aspect van materialisme – het religieuze aspect. Deze zeer ceremoniële schriftgeleerden, Farizeeën, oversten en priesters in Israël waren heel erg materialistisch, zoals we weten. Alles was aan de buitenkant. Het was een scheiding tussen alles wat te maken had met de uiterlijke vormen en procedures van religieuze instellingen, en geestelijk zijn.

In de derde plaats was het de scheiding tussen geestelijk zijn en *mystiek*; een scheiding die heel reëel is, maar vaak erg moeilijk te traceren en te definiëren. U weet dat de godsdienst van het Oude Testament grotendeels een godsdienst was van symbolen. We zouden kunnen zeggen dat het volledig in een allesomvattend systeem van symboliek gegoten was. We komen daar later nog op terug. Het is zo gemakkelijk om symboliek te interpreteren als mystiek en dat aan te zien voor geestelijk. Al deze oudtestamentische symbolen, waar we zo meteen meer over gaan zeggen, zijn zo mysterieus! Je kunt ook zeggen, zo mystiek! Dat komt op hetzelfde neer. En dan worden ze fascinerend, speciaal voor een bepaald soort mensen. En ze worden opgepakt en diepzinnig uitgelegd. Dit gebeurt heel veel. En het blijft een soort mysterieuze fascinatie die tot niets leidt. Het is allemaal even fantastisch. Het mysterieuze is fascinerend. U moet er diep over nadenken. Dat is aantrekkelijk voor bepaalde soorten mensen. Maar wat heb je na al je studie van types en symbolen? Waar leidt het toe? Hoeveel echte geestelijke groei komt er uit voort? Hoeveel hiervan blijft alleen maar verstandelijk genot? Mystiek en geestelijk zijn zijn twee volslagen verschillende dingen – het zijn twee verschillende werelden. Mystiek is in het christendom ingeslopen en wordt aangezien voor geestelijk zijn. Maar het heeft er niets mee te maken. Het is erg belangrijk om dit in te zien.

We kunnen alles samenvatten door te zeggen dat het de scheiding is tussen wat van de *Geest* is en wat van de *ziel* is. De oudtestamentische godsdienst van het volk Israël was volkomen van de ziel, dat wil zeggen, het was iets wat door de natuurlijke mens gewaardeerd kon worden. Hij kon toekijken en zelfs eraan deelnemen zonder een ander mens te worden. Hij kon er volkomen door in beslag genomen worden, zodat het het allerbelangrijkste in het leven was, en toch maakte het geen enkel verschil in zijn leven. Het is van de ziel. Wat van de Geest is, is wezenlijk anders. Het behoort niet alleen tot een volkomen andere wereld, het heeft ook een totaal andere uitwerking. De Here Jezus zei: “De Geest is het die levend maakt, het vlees doet geen nut.” Natuurlijk bedoelde Hij met het vlees niet het lichaam, maar “het natuurlijke leven”. Hij zegt tegen deze godsdienstige mensen die het Oude Testament hadden met zijn vormen en

symboliek, zijn typologie en al het andere: “In de wereld van de geestelijke dingen kom je nergens met de ziel en het natuurlijke leven.”

Geestelijk zijn – de toets en de waarheid

De toets van al het religieuze is: in hoeverre bereikt het werkelijk zijn doel, namelijk het maken van geestelijke mannen en vrouwen, geestelijke en levende mensen? Hierin ligt de toets van alles. Alles wat deze godsdienstige Joodse natie bezat – en dat was een zeer grote rijkdom – maakte hen niet geestelijk en daarom niet tot levende mensen in de ware zin van het woord. We lezen in dit hoofdstuk in Johannes dat de Here Jezus hier de vinger bij legt – dat er een geweldige kloof is tussen dit alles en werkelijk geestelijk zijn. En dan noemt Hij de toets. De waarde van alle dingen, van onze bijbelkennis, van alle rijkdom die we ontleend hebben aan bijbelstudie, van alle dingen die we doen in de naam van de Here, van elke instelling en alle middelen voor christelijk dienstbetoon, wordt getoetst door deze ene vraag: in hoeverre brengt het geestelijke mannen en vrouwen voort? Dit is een uiterst noodzakelijke uitdaging voor het hedendaagse christendom. In het christendom zoals wij het kennen, kunnen we werkelijk geestelijke mensen onderscheiden en mensen die dat niet zijn, hoewel belijdende christenen. Merk op dat al het andere, alles wat anders is dan geestelijk, of geestelijke mannen en vrouwen, levend zoals Jezus dat bedoelt, “niet de waarheid” is, zoals Hij zegt. Voortdurend maakte Hij dit onderscheid in het Johannes evangelie. Misschien wel het bekendste voorbeeld hiervan vinden we in Johannes 4 in het gesprek met de Samaritaanse vrouw. Op een bepaald punt werd het gesprek nogal pijnlijk, te persoonlijk, en zij verandert van onderwerp. Ze zag dat Hij een “religieuze man” was en sneed daarom een religieus onderwerp aan: “Onze vaders hebben op deze berg aanbeden en gijlieden zegt dat te Jeruzalem de plaats is waar men moet aanbidden. Jezus antwoordde: Geloof Mij, vrouw, de ure komt dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden. God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid. De Vader zoekt zulke aanbidders” (4:21-24).

De berg Gerizim, de tempel van de Samaritanen, en Jeruzalem, de tempel van de Joden, vertegenwoordigden het hele godsdienstige systeem in dat land. Deze tempel is materieel; het is aards, het is ceremonieel en de Here Jezus veegt eenvoudig dat alles van de tafel. Hij zegt: “Dat is niet de waarheid; de waarheid is alleen dat wat geestelijk is. Dat is de enige waarheid.” “In geest en in waarheid.” Zie maar hoe vaak Hij dat benadrukt. Het is de kern van Johannes 6. Wat is de waarheid volgens Jezus? Alleen dat wat wezenlijk geestelijk van aard is.

Geestelijk zijn betekent zien

Het eerste dat we over geestelijk zijn willen opmerken is dat je ogen moet hebben om te kunnen zien. Kijk naar het verband van de woorden uit Johannes 6: “En zij zeiden: Is dit niet Jezus, de zoon van Jozef, wiens vader en moeder wij kennen? Hoe zegt Hij nu: Ik ben uit de hemel nedergedaald?” (:42). Dit is veelzeggend. Weet u, deze godsdienstige mensen met al hun religieuze verantwoordelijkheid, kenden Hem alleen op aardse wijze. Ze hadden geen flauw idee van Hem op hemelse wijze. Hij zegt herhaaldelijk: “Ik ben van de hemel neergedaald”, “Ik ben het brood dat uit de hemel nedergedaald is”. “O”, zeggen ze, “dit gaat ons begrip te boven, dit is klinkklare onzin!” Het was juist op dit punt dat ten eerste de Joden en daarna Zijn discipelen zich van Hem afkeerden. Ze konden niet verder *zien* dan het aardse en tijdelijke. Ze kenden Hem alleen op die beperkte manier van het vlees en absoluut niet op een hemelse manier. Dit spreken over iemand die uit de hemel neerdaalde was voor hen volkomen buiten hun gezichtsveld.

Het allereerste kenmerk van geestelijk zijn is zien. Dat is duidelijk bij de cherubs waar we eerder over spraken. We hebben nog lang niet alles daarover gezegd en komen er nu weer op terug. We weten dat een van de opvallendste kenmerken van de cherubs hun ogen waren, die alles zagen, alles begrepen. Wat zijn cherubs? In de eerste plaats zijn het geen engelen en ook geen andere hemelse wezens. Het zijn eigenlijk helemaal geen bestaande wezens. Er zijn geen geschapen schepselen in de hemel, noch op de aarde of waar dan ook, die met hen overeenkomen.

De cherubs zijn een symbolische uitdrukking van geestelijke gedachten, goddelijke gedachten. Wij in onze praktische westerse wereld gebruiken toch nog heel veel symbolen. Daarzonder zouden we niet erg ver komen in bijvoorbeeld onze wiskunde! Dit gold vooral voor de antieke wereld, waar symboliek normaal was voor alle dingen. En God heeft ervoor gekozen om Zijn eeuwige waarheden en geestelijke principes weer te geven in de vorm van oosterse symbolen. Jezus zelf sprak over hemelse en geestelijke waarheden in gelijkenissen. Johannes gebruikte in het boek Openbaring veel symbolen. Paulus en Petrus geven geestelijke principes en waarheden weer in metaforen. Paulus gebruikt veel en interessante metaforen, maar slechts als middel om geestelijke waarheden te verklaren. Als de bijbel in de eerste plaats geschreven was voor de moderne westerse wereld, zou er veel minder symboliek gebruikt zijn. Maar God heeft ervoor gekozen om deze middelen en deze methoden te gebruiken.

Maar Hij die ze gegeven heeft moet ze ook interpreteren. Toen de heilige Geest goddelijke waarheden en principes op deze wijze weergaf, heeft Hij nooit bedoeld dat ze een doel in zichzelf zouden worden. Er lag een bedoeling achter

en alleen Hij, de heilige Geest, kan die verklaren. Zonder Hem zijn ze niet uit te leggen. Er is altijd het gevaar dat men deze dingen interpreteert zonder de heilige Geest, en het resultaat is mystiek. Als symbolen en types zijn ze fascinerend, maar het blijven abstracte ideeën. Er is geen praktische toepassing. Er is geen geestelijk resultaat. We willen nu onder de leiding van de heilige Geest de praktische waarheid achter deze symbolen zien. Ons bezig zijn met de bijbel moet altijd leiden tot praktische resultaten. “De woorden die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven”, niet slechts interessant en fascinerend.

De principes van de cherubs in Handelingen

De cherubs (of de wezens) symboliseren onder andere vier hoofdkenmerken. In de eerste plaats hemelse en geestelijke *heerschappij* in de schepping, zoals we dat zien in het aspect van de leeuw. In de tweede plaats hemelse en geestelijke *kracht*, uitgedrukt in het aspect van het rund. In de derde plaats hemelse en geestelijke “*intelligentie*”, weergegeven door het mensaspect van de wezens. En tenslotte het symbool van hemelse en geestelijke *sovereiniteit*, in de zin van absolute vrijheid van beweging – de arend. Een adelaar met zijn vleugels spreekt van compleet vrij zijn van aardse banden. Hij zweeft waar hij wil. Het lijkt wel of de hele wereld en de hemel van hem zijn. Deze volledige bewegingsvrijheid en absolute soevereiniteit zijn er het symbool van dat de heilige Geest absolute soevereine vrijheid vraagt om te doen zoals Hij wil, wat Hij wil en hoe Hij wil.

Deze vier principes zijn wezenlijk voor het *leven*. De cherubs zijn “levende wezens” omdat zij deze principes belichamen. In het Nieuwe Testament, in Handelingen, zien we de praktische uitdrukking van dit alles. De Mens zit op de troon en deze principes zijn werkzaam in de gemeente en door de gemeente.

In de eerste plaats zien we hier de absolute heerschappij van de hemel (de leeuw). Maar we zien ook in dit boek enorme kracht zoals van het rund, waarvoor alles moet wijken. Wat er ook in de weg mag komen, het zal moeten wijken. Er is hier een kracht die beslist niet verklaard kan worden op aardse gronden. De instrumenten van deze kracht zijn mensen die niet in tel zijn in deze wereld. Ze hebben geen status of prestige, geen titel of reputatie, en toch moet alles voor hen wijken. Een vijandelijke macht steekt de kop op en het schijnt even alsof die gaat overwinnen. Maar lees verder, lees tot aan het einde. Hier werkt de sterkte van de hemel in mensen die niets in deze wereld te betekenen hebben.

Wat betreft geestelijke en hemelse intelligentie, dat is volmaakt duidelijk in het boek Handelingen. De betrokken mensen ontvangen een kennis en een inzicht rechtstreeks uit de hemel. We hebben al iets gezegd over de geweldige verandering in hun begrip. Ze begrepen alles verkeerd en verklaarden het naar

hun eigen inzicht tot de komst van de heilige Geest. Toen kwam er een totale omkeer in hun zienswijze en mentaliteit. Ze zagen de dingen volkomen anders. Ze hadden hemelse en geestelijke “intelligentie” ontvangen. Dit wordt door heel veel in het Nieuwe Testament bevestigd, nietwaar? “... dat gij moogt staan, volmaakt en verzekerd bij alles wat God wil” (Col. 4:12b). “... totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben” (Ef. 4:13).

Het vierde dat we noemden is zelfs nog duidelijker in Handelingen: de absolute soevereine heerschappij en voortgang van de heilige Geest, die onmogelijk te stuiten is. Zelfs al zouden het de apostelen zijn die ertegenin gingen, de heilige Geest zal dat onmiddellijk afwijzen en zeggen: “Ik verlang absolute vrijheid van jullie tradities, van jullie interpretaties, van jullie geijkte manier van doen. Ik verlang absolute vrijheid om Mijn gang te gaan. Als je daar niet in mee kunt komen, dan moet Ik je achterlaten. Ik ga door.”

Dit alles is heel praktisch. Het boek Handelingen is een heel praktisch boek, nietwaar? Wat de levende wezens, de cherubs, symboliseerden, is hier daadwerkelijk in werking. En wat is het gevolg? *Leven!* Wat een leven! Alles leeft. Als de hemelse orde en de hemelse principes echt gevolgd worden, dan is daar leven. En de levende wezens, de cherubs, vertegenwoordigen deze principes.

De cherubs in de hof

We willen nu iets meer zien van de cherubs en hun functie in het Oude Testament. We zien ze voor het eerst in Genesis 3:24: “En Hij verdreef de mens en Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom des levens te bewaken.” Wat is hun plaats en functie hier? We zien drie dingen: a) de mens is buiten de hof, b) de boom des levens is in de hof en c) de cherubs staan daartussenin, tussen de verbannen en buitengesloten mens en de boom des levens. Zoals gezegd vertegenwoordigen de cherubs het geestelijk element van de heerschappij over de schepping. We zien duidelijk dat ze de zondige en gevallen mens belemmeren om die plaats van heerschappij in te nemen. De mens was daartoe geschapen en in de hof geplaatst – om namens God over de schepping te heersen. Maar hij heeft gezondigd en is verbannen en nu staan de cherubs, de belichaming van hemelse principes van heerschappij, hem in de weg. Ze blokkeren zijn pad; ze sluiten hem buiten zijn plaats als Gods vertegenwoordiger om over de schepping te heersen.

De vier dingen die we genoemd hebben over de cherubs zijn de kenmerken en de rechten van de Geest van God. Het zijn hemelse heerschappij, hemelse en geestelijke kracht, hemelse en geestelijke kennis en inzicht, hemelse en

geestelijke vrijheid om te gaan waar Hij wil. Maar de mens heeft deze principes, deze rechten van de heilige Geest geschonden. Hij heeft in principe tegen de heilige Geest gezondigd. Deze zelfde dingen blokkeren zijn pad en zeggen: “Je hebt geen plaats in dit koninkrijk, je hebt geen gezag hier, je hebt geen kracht hier, je hebt geen kennis hier, je hebt geen vrijheid om te gaan waar je wilt; je bent buitengesloten. Het koninkrijk is wezenlijk hemels en geestelijk, alleen geestelijke mensen kunnen hier binnenkomen. De wetten van dit geestelijke koninkrijk maken het ongeestelijke mensen onmogelijk daarin een plaats te hebben.”

Als verantwoordelijke mensen in het werk van God, moeten we deze wetten serieus onder ogen zien. En er zijn wetten. Als ze in acht genomen waren zou de gemeente, het christendom, totaal anders zijn. De schending van deze wetten heeft geresulteerd in een ontzaglijke, verschrikkelijke ramp. *Alleen geestelijke mannen en vrouwen hebben een plaats hier, of recht, of gezag, of kennis, of vrijheid om de dingen van het koninkrijk der hemelen aan te raken.* Het evangelie zegt het met andere woorden: “U moet uit de Geest geboren zijn.” “Wat uit het vlees geboren is, is vlees” – en is dus buitengesloten. “Wat uit de Geest geboren is, is geest.” Dus staan de cherubs daar, omdat zij de wetten van het hemelse koninkrijk vertegenwoordigen, en zeggen met klem: “Kijk! Jullie die de hemelse wetten geschonden hebben, zijn buitengesloten. Jullie kunnen geen leven hebben; jullie zijn in de dood.”

Maar aan de andere kant verklaren ze vanwege hun positie ook dat als wij het koninkrijk, dat gekenmerkt wordt door eeuwig leven willen binnengaan, en onze plaats van heerschappij weer willen innemen – wat in het bijzonder de roeping is van de gemeente in de komende eeuwen, en wat hetgene is waarvoor de Here ons probeert klaar te maken – dan is het noodzakelijk dat wij geestelijke mannen en vrouwen zijn. Want alleen geestelijke mensen – of zullen we het in het enkelvoud zeggen, alleen de geestelijke *mens* – kan krachtens geestelijk en hemels leven, terugkeren tot zijn door God bedoelde functie van heerschappij. “Gij doet hem heersen over de werken uwer handen” (Ps. 8:7). “Doch thans zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn; maar wij zien Jezus” – let op de naam *Jezus* – “... met heerlijkheid en eer gekroond” (Hebr. 2:8,9). We zien de Vertegenwoordiger van deze hele nieuwe mensheid op de plaats die God voor die mensheid bedoeld had, en nog steeds bedoelt.

Dit eerste schriftgedeelte over de cherubs heeft ons maar één ding te zeggen: de mens die niet geestelijk is, is buitengesloten, en alles wat niet volgens de hemelse en geestelijke principes is, staat buiten Gods bestel.

De cherubs in de tabernakel

Vervolgens zien we de cherubs in Exodus 25 en 26. Er is veel over dit

gedeelte te zeggen, maar we kunnen nu niet in details treden. In de eerste plaats zien we dat er verandering is, een belangrijke verandering. De cherubs zijn niet buiten, ze zijn binnen. Bovendien zijn ze daar permanent en ze zijn er in rust. Vervolgens willen we opmerken dat dit gedeelte over de priesterdienst gaat. De overheersende kenmerken van dit hele oudtestamentische gedeelte zijn de priester en het altaar. En dat verklaart de plaats van de cherubs. Het belangrijke woord hier is middelaarschap: het bloed van verzoening, het reinigingswater, de zalfolie. Deze dingen gaan samen met de cherubs daarbinnen (in het heiligdom). Ze zijn ingeweven in het gordijn, het voorhangsel: het witte linnen, gerechtigheid in de mens; blauwpurper, het hemelse in de mens; roodpurper, koninklijke waardigheid in de mens; scharlaken, het lijden van de Mens. Dit zijn de vier elementen van de cherubs daarbinnen. Ze bedekken het verzoendeksel – de plaats van het bloed der verzoening, de plaats waar God spreekt, de plaats van het verbond. Het omvat alles wat er bedoeld wordt met “een nieuwe schepping in Christus”.

Hier spreken ze van de verlossing van alle dingen voor God – de verlossing van de hemelse, geestelijke orde; de verklaring dat door de verlossing van de hemelse orde de mens weer verenigd is met God. Het beeld in Genesis sprak van scheiding tussen de mens en God. De mens was buitengesloten, verbannen. Er was een onoverkomelijke barrière. Maar hier zien we een heel ander beeld: ze zijn weer samen. De cherubs op het voorhangsel verklaren: God en de mens zijn samen, in een geestelijke relatie, in een hemelse orde. De eenheid is hersteld. Alles is tot rust gekomen. Ik veronderstel dat er geen stillere plaats op aarde was dan binnen het voorhangsel. Alles sprak van vrede, van rust, van harmonie.

En daarom gaat de priesterlijke dienst door. Het is de bediening van verzoening. Eerst betekenen de cherubs scheiding, dan verzoening. Wat verloren gegaan was in Genesis, vinden we hier in Exodus weer terug.

Als God een waarachtige hemelse en geestelijke orde heeft, op basis van wat Christus gedaan heeft aan het kruis, wat gebeurt er dan? Mensen worden gered! In onze tijd is het gebruikelijk speciale acties te ondernemen, heel veel moeite te doen om mensen tot behoudenis te brengen. Ik bedoel dit niet als kritiek. Het lijkt wel of het zo wel gedaan moet worden, vanwege de gemeente zoals die is. Maar als God een gemeente had met deze hemelse natuur, deze hemelse ordening, dan zou het normaal zijn dat er voortdurend mensen gered werden. “En de Here voegde dagelijks toe aan de kring, die behouden werden.” Maar de Here moet wel datgene hebben waaraan Hij toe kan voegen.

De cherubs in de tempel

Hier waren de cherubs:

1. In het heilige der heiligen (1 Kon. 6:23; 2 Kron. 3:10).
2. Op de muren van het huis (1 Kon. 6:29; 2 Kron. 3:7).
3. Op de deuren van het heilige der heiligen (1 Kon. 6:32).
4. Op de deuren van de tempel (1 Kon. 6:35).
5. Op het voorhangsel (2 Kron. 3:14).
6. Op de koperen zee (1 Kon. 7:29,36).

Twee van deze cherubs waren van goud, twee waren van olijfhout met goud overtrokken. Twee is het bijbelse symbool voor een volledig getuigenis. “Als twee van u op de aarde iets eenparig zullen begeren ...” (Mat. 18:19). Twee van goud spreekt van de kostbaarheid van wat hier gesymboliseerd wordt. Twee van olijfhout, overtrokken met goud, spreekt van de mens, bekrachtigd door de heilige Geest. We weten dat olijfolie van de Geest spreekt, de olijfboom van de kracht van de Geest in de mens naar Gods plan. De ogen van twee van de cherubs zijn op het bloed gericht; de andere twee overzien de plaats van de priesterdienst in de tempel. Let er op hoe groot deze twee zijn. Hun vleugels strekken zich uit over de hele breedte van het huis. Wat betekent dit alles?

In de eerste plaats geestelijk en hemels leven vanwege het werk van Christus. Twee cherubs kijken naar het verzoendeksel op de ark, besprengd met het kostbare bloed. Hun ogen zijn dus op Christus, Gods Zoon, Gods Mens – de belichaming van Gods gedachten, van de goddelijke natuur – in Zijn volbrachte verzoeningswerk. Deze twee zijn voorovergebogen en kijken daarnaar. Leven komt alleen als we ten volle het werk van Christus, Zijn machtig werk aan het kruis bezien. Nooit anders.

In de tweede plaats hemelse principes in de dienst van de Here. Het tweede paar cherubs is de uitdrukking en belichaming van ijver en bereidheid om te dienen, te gaan in gehoorzaamheid om de geringste goddelijke aanwijzing uit te voeren. Ze staan; ze zitten niet. Hun vleugels zijn uitgespreid, niet opgevouwen. En ook worden hier hun voeten genoemd. Niet in Genesis of Exodus, maar wel in Kronieken, Ezechiël en Jesaja. Hier zien we de actieve kant – het gaat om dienstbetoon. Ze zijn een uitdrukking van de bereidheid om Gods wil uit te voeren. Hun ogen zijn gericht op de plaats van dienst, het huis (2 Kron. 3:13). Het is de uitdrukking van leven – leven in dienstbetoon – met betrekking tot het heiligdom, gebaseerd op alles wat het huis betekent.

De tempel is het oudtestamentische type van Gods geestelijk huis. Petrus spreekt van een geestelijk huis van levende stenen, tot het brengen van geestelijke offers (1 Pet. 2:5). Dat zijn wij; dat is de gemeente. In de gemeente moeten ook deze principes zijn die uitgedrukt worden in de cherubs, die alle dingen bedekken, zich over alles uitstrekken, alles beheersen, alles omvatten. Ze zijn daar in de dienst van *God*, op grond van het werk van Christus, om de motieven en principes van Zijn eigen leven – op grond daarvan dienen ze.

Daarom moet ook vandaag de dienst in het huis van God in de allereerste plaats geestelijk zijn, verricht door geestelijke mensen. Het moet op grond van het gezag zijn dat alleen Christus geeft. Het moet in de kracht zijn die van Hem komt. Het moet gebaseerd zijn op het inzicht dat de Geest geeft. En het moet onder de volledige heerschappij van de Geest zijn, die zegt: “Niet jullie gedachten, niet jullie ideeën, niet wat jullie denken; Ik moet vrij spel hebben, Ik moet vrij zijn.”

Samengevat zien we dat het hier in Koningen en Kronieken om dienstbetoon gaat, gebaseerd op Christus en die gekruisigd. Alleen dat is dienstbetoon.

De principes in de praktijk

Misschien vindt u dit alles maar moeilijk te begrijpen. Toch is het in de praktijk heel reëel. Als u een echte dienstknecht van de Heer wilt zijn en binnengaat in het voorrecht van Zijn eeuwige roeping, zult u deze vier principes ontdekken onder de leiding van de heilige Geest.

In de eerste plaats ontdekt u dat alle gezag bij Hem berust – de heerschappij moet op Zijn schouders zijn. En voorzover u en ik het op onze eigen schouders nemen, zullen we het gewicht daarvan moeten dragen, en het zal ons breken. We zullen ontdekken dat we buiten staan.

In de tweede plaats merken we dat menselijke kracht niets kan uitrichten in geestelijke dingen. We hebben een ander soort kracht nodig. Toen Jezus zei: “Het vlees doet geen nut”, bedoelde Hij dat je het werk nooit kunt doen in de kracht van je verstand of van je wil of in de kracht van je gevoelens. En de kracht van het lichaam, al ben je nog zo sterk, zal het je ook nooit doen lukken. Alleen geestelijke kracht, kracht van boven. En in die les hebben we de hele bijbel samengevat, in zijn principes van Gods manier van werken en dienen.

In de derde plaats leren we dat we niets weten tenzij de heilige Geest ons onderricht. Een van de diepste lessen die we moeten leren in de dienst van God is dat we *van nature* niets weten! Als we denken dat we iets weten, beperkt ons dat.

En tenslotte, als we iets leren dan is het wel dat de heilige Geest Zijn eigen weg vereist. Het loopt slecht voor ons af als we de heilige Geest in de weg treden!

De weg van het leven, van de “levende wezens”, is deze hemelse weg, waar deze hemelse dingen waar worden, en dat is geestelijk zijn. U zegt: “Wie is geestelijk? Wie is een geestelijke man of vrouw? Laat me er één zien!” Dan zal ik je mee moeten nemen naar iemand die volledig onder de heerschappij van de Heer staat in zijn leven, iemand die in alle dingen de Here raadpleegt en niets *zonder Hem doet, iemand die zich* voortdurend bewust is van de noodzaak om elk beetje kracht van de Here te betrekken en geen kracht in zichzelf heeft,

iemand die altijd bereid is om te leren en maar al te goed weet dat hij niets weet, tenzij de Heer het hem bekend maakt, en iemand die de Here volkomen vrij laat om te doen zoals Hij wil. Dat is een geestelijk persoon. En hoe meer het zo is, hoe meer leven er is, hoe groter de mate van geestelijk zijn.

Geest en leven, deze twee vinden we van Genesis tot Openbaring. We hebben nog niets gezegd over de cherubs in het boek Openbaring. Dat willen we in een volgend hoofdstuk doen en we zullen ontdekken dat het slechts een samenvatting is van alles wat voorafging.

HET LEVEN DAT OVERWINT

“Ik ben ... de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwicheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk” (Op. 1:17,18).

“En midden in de troon en rondom de troon waren vier dieren ...” (Eng. vert. “vier levende wezens”, Op. 4:6).

Als we deze schriftplaatsen bekijken in hun context en in het licht van het hele boek Openbaring, dan zien we hoe ze spreken van een geweldige overwinning. Uiteraard is het boek Openbaring, dat de climax van de bijbel is, het boek van de uiteindelijke overwinning van het Lam. Hier zien we een absolute overwinning op elk terrein. Maar die overwinning moeten we zien in het licht van degene die zegt: “Ik ben de levende” en van de vier levende wezens, en het is duidelijk dat het om *leven* gaat. Het is de overwinning van het leven.

Deze woorden van de Here zelf spreken van een immense triomf. “Ik ben de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwicheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk.” Dat is een overwinning, de overwinning van het leven door de Levende. Dat geldt ook in het geval van de vier levende wezens. Eindelijk zijn we dan aangeland in de hemel, in de troon! Het is een geweldige overwinning. Het is de uitkomst van een immense en langdurige strijd – de strijd om het leven, die in de hof begon en hier in Openbaring beëindigd wordt.

Leven – waar het om gaat in de bijbel

We kunnen de bijbel verdelen in een aantal secties die elkaar geestelijk opvolgen. En allemaal, van het begin tot het einde, gaan ze om dat ene punt, leven. Alle moeiten, alle moeilijkheden en alle strijd hebben hiermee te maken. Al die bijbelgedeelten zijn slechts aspecten van dat ene onderwerp en die ene strijd.

I. IN HET OUDE TESTAMENT

A. Aspecten van het leven

Er is allereerst een kort inleidend gedeelte, dat dit onderwerp van het leven en de strijd daaromtrent inleidt: de eerste drie hoofdstukken van Genesis. Wat plaatsvindt in de hof heeft alles te maken met dat leven, dat eeuwige leven en wordt symbolisch aangegeven met de *boom des levens*. En zo begint de strijd. Het is een langdurige strijd die zich voortsleept door alle eeuwen heen, door de hele bijbel heen, totdat we aan het einde komen. Maar het einde is de overwinning van de boom des levens! Het leven heeft overwonnen.

1) *Verzoening, de priester*

Het eerste belangrijke gedeelte van het Oude Testament loopt van Genesis 4 tot het eind van Deuteronomium en geeft ditzelfde onderwerp in een nieuwe vorm. Het is de test betreffende het leven, nu niet in het geval van individuele mensen, maar in collectieve vorm. Eerst van het menselijk geslacht en dan van het volk. Dit gedeelte gaat grotendeels over de veertig jaar van Israël in de woestijn. Het getal veertig duidt altijd op een periode van testen, van beproeving. En dit gedeelte is de geschiedenis van een volk dat getest wordt met betrekking tot leven. Maar hier is leven verbonden met *verzoening*; dat is het centrale thema. De symbolen van deze periode zijn de *priester* en het *altaar*. Centraal staan het grote feest, de grote offeranden, het verzoendeksel en het bloed der besprenging. De hele kwestie van leven berust op verzoening en het volk wordt op dat punt op de proef gesteld. Aan het slot van Deuteronomium is het volk in de dood: het hele volk, op twee na, komt om in de woestijn. Ze hebben de toets niet doorstaan. De waarde van het grote verzoenende werk heeft hun geen overwinning gebracht.

2) *Gezag, de koning*

Het tweede gedeelte loopt van Jozua tot Esther. Het leven wordt nu op andere wijze getoetst. Het allesbeheersende element is nu *gezag*. Het begint meteen in het boek Jozua, als Jozua een man ziet staan met een uitgetrokken zwaard, die zegt dat hij de vorst van het heer des Heren is, aan wie Jozua zich moet onderwerpen. Op dat moment is de hele kwestie: wie heeft het gezag. Het symbool van deze hele periode is de *troon* en de *koning*, en dat heeft alles te maken met leven. Het punt van leven is nu verbonden met goddelijk gezag onder het volk van God. De hemelse heerschappij is nu in hun midden gevestigd.

3) Herstel, de profeet

We slaan nu even het gedeelte van Job tot en met het Hooglied over en gaan naar het laatste gedeelte van het Oude Testament, van Jesaja tot Maleachi, dat weer een ander aspect naar voren brengt: de test van de oproep van de profeten. En wat is die oproep? Het volk is afgeweken van God, hun geestelijk leven is op een laag niveau. De oproep van de profeten is de oproep om tot de Here *terug te keren* en het volk wordt getoetst door deze oproep van de profeten. Het symbool hier is de *profeet*, de man. En de uitkomst van de test is opnieuw de dood, omdat het leven opnieuw afgewezen werd.

B. Het kruis, de grondslag van leven

Samengevat zien we dat het Oude Testament ons leert dat de volheid van leven zoals God de mensen wil doen ervaren, is gebaseerd op het werk van *het kruis*, de grote, heerlijke verzoening en het plaatsvervangend werk van Hem die dood is geweest en levend geworden. We kunnen niet genoeg benadrukken dat er slechts één ding van wezenlijk belang is, voor God en voor de mens, en dat is de kwestie van eeuwig leven. Leven en volheid berust dus in de eerste plaats op het kruis en wat het kruis betekent. Wij kunnen dat leven alleen kennen en bezitten en daarin groeien als het kruis de grondslag is in ons leven als een *toegepaste* realiteit. Als het niet slechts een leerstelling is die we aanvaarden en waar we mee instemmen, maar iets wat een *krachtig werk* in ons doet.

Want het kruis staat tegenover wat er in Genesis gebeurde. In de hof werd de hele natuur van de mens veranderd. Hij werd een ander schepsel dan wat God gemaakt en bedoeld had. Alles ging mis en er is voor hem geen oplossing, hij kan niet genezen worden. Als hij dat leven terug wil hebben dat hij verspeeld heeft, moet hij sterven en de nieuwe mens moet binnenkomen, een ander mens, naar Gods hart en bedoeling. Dat is de boodschap van het kruis: de zonde verzoend, de zondaar uit de weg, plaats makend voor de nieuwe mens.

1) Het altaar

Het ontvangen van dat leven is gebaseerd op het kruis, maar ook onze groei. We hebben gezegd hoe in de tempel van Ezechiël een rivier via het altaar stroomt. Leven is altijd ten nauwste verbonden met het altaar, en dat blijft zo tot het einde toe. In de mate waarin u en ik de wet van de dood van Christus in ons laten werken, in diezelfde mate, en in die mate alleen, zal de wet van de opstanding van Christus in ons werken. Die twee gaan altijd samen. Meer dood betekent meer leven – een diepere dood, een dieper leven. De Geest van God is heel praktisch en houdt dat in evenwicht.

2) De troon

Maar hier blijft het niet bij. Leven hangt ook af van het absolute gezag van de Heer in ons leven. Behalve het altaar is ook *de troon* wezenlijk – volledige onderwerping aan de heerschappij van Christus. Ten tijde van de koningen hing alles af van het koningschap. Als dat was zoals God bedoelde, was er overvloedig leven! Denk aan de laatste jaren van David en de veertig jaar van Salomo's regering. Wat een leven! Wat een volheid! Wat een demonstratie van de heerlijkheid die volgt als God Zijn troon op zijn plaats heeft, als de regering naar Zijn hart is, als het volk blij is met zijn koning en hem als zodanig eert, en hem volkomen onderdanig is!

Maar als het mis gaat met de troon, als het koningschap ontaardt, verandert alles. Laten we koning Uzzia als voorbeeld nemen. In het begin van zijn regering was alles goed en het bleef zo, totdat... Totdat hij voorspoedig was! O, het gevaar van voorspoed! Toen werd zijn hart trots en hij werd iemand; het zelfleven en het 'ik' staken de kop op. En het einde van Uzzia, een groot koning, was dat hij stierf, door God geslagen met melaatsheid. De troon werd door het slijk gehaald. Maar dan... "In het sterfjaar van koning Uzzia zag ik de Here zitten op een hoge en verheven troon" (Jes. 6:1). Tegenover een corrupte troon en eenzelfde toestand van het volk, zien we een hemelse troon opgericht. De test van het leven hangt nu samen met de troon.

Het is duidelijk dat dit een heel praktische toepassing heeft. De heerschappij, het gezag, de troon van de Here is niet zomaar een abstract idee. Het is een heel praktisch iets en heeft alles te maken met de tempel, het huis van God. Leven hangt ten nauwste samen met onze volledige onderwerping aan het gezag van de Here in Zijn huis, dat is Zijn gemeente, in Zijn tempel, die nu een geestelijk Lichaam is. Wat een geweldige zegeningen vloeien hieruit voort. Ik heb mensen vaak horen zeggen: "Ik kan de Here niet genoeg danken voor de zegeningen die ik ontvangen heb door Zijn volk" – waar Hij Here is. Maar aan de andere kant, kijk naar het christendom waar geen Koning is en ieder doet wat goed is in zijn eigen ogen. Er is geen gezag en niemand weet wat hij eigenlijk moet doen. Het is een droevige toestand. Dat is geen leven. Leven hangt ten nauwste samen met dit punt van goddelijk gezag dat de Here zelf ingesteld heeft.

We zien in de geschiedenis van Israël dat het einde de dood was. Het ging zelfs mis met Salomo. En wat een tragedies volgden er met betrekking tot de troon! Wat een duister einde aan de periode van de koningen! En dat alles omdat de troon aan de kant werd gezet, omdat het principe van autoriteit verworpen werd.

3) De profetische bediening van herstel

Daarna volgt de periode van de profeten. Wat heeft die ons te zeggen? Dit: hier

zijn mannen met een boodschap van God om het volk terug te brengen – ze te onderwijzen en op te bouwen, om hen tot een volk te maken vol van de kennis des Heren. We komen daarop terug als we naar het Nieuwe Testament gaan.

II. IN HET NIEUWE TESTAMENT

In het Nieuwe Testament, van Mattheüs tot Judas, zien we deze drie elementen in hun geestelijke tegenhangers. Tenslotte wordt in het boek Openbaring alles samengevat in volheid.

A. Aspecten van leven

1) *Het kruis; de priester*

In de eerste plaats de evangeliën. Waar gaat het daar om? Elk heeft zijn eigen boodschap en elk een verschillend aspect, maar ze hebben één onderwerp gemeenschappelijk: het offer van het verzoenende Lam, Christus, die de mensen wordt aangeboden als het offer voor de zonde. En dat niet alleen, maar ook als middelaar, de priester. Dat alles heeft te maken met leven: leven door Hem die Zichzelf stelt als offer, als middelaar, als verlosser. Het kruis vat de evangeliën samen.

2) *De Troon, de Koning*

We gaan nu naar het boek Handelingen en wat zien we daar? We zien de troon en de Koning op de troon. Hij is verhoogd, Hij is gezeten aan de rechterhand van de Majesteit in de hemelen. De Koning is daar. En wat een leven zien we in Handelingen omdat Jezus op de troon is! Strijd? Jazeker, een enorme tegenstand, maar er is overwinning omdat Hij op de troon is!

3) *Onderricht en herstel: profetische bediening*

Dan vinden we van Romeinen tot Judas alles waardoor Gods volk opgebouwd moet worden. Alle onderricht, al het licht, al de openbaring die we in deze brieven vinden, is bedoeld voor opbouw. Dit alles heeft te maken met leven, leven gebaseerd op het kruis, leven verbonden met het absolute gezag van het soevereine Hoofd Christus, leven samenhangend met onze groei, onze ontwikkeling tot volwassenheid, door onderricht, door de prediking van het volledige Woord van God. Dat is het centrale punt in al die brieven. Het is een kwestie van leven of dood. Dat is heel duidelijk in bijvoorbeeld Romeinen, nietwaar? En het geldt ook voor alle andere brieven.

Laten we niet denken dat het leven in ons vanzelf wel groeit – zonder dat we er iets voor hoeven te doen. Het gebeurt alleen als we onderwezen worden in de dingen van de Heer, en het licht dat de Heer geeft gehoorzamen. Als het Woord van de Here in ons midden is, en we laten ons leven er niet door veranderen, smoren we dat leven in ons. De bedoeling van al het onderwijs is dat het leven in ons toeneemt – het moet *levend* onderwijs zijn. Al is er nog zoveel onderricht en zijn er nog zoveel samenkomsten of conferenties, het heeft geen waarde als het niet leidt tot meer leven.

Dit correspondeert met het profetische gedeelte van het Oude Testament: het moet Gods volle raad en plan voor Zijn volk herstellen en Zijn volk daarin binnen brengen, en zo Zijn leven in hen doen toenemen.

B. De drie grondslagen van het leven

Het leven is dus gebaseerd op deze drie factoren. Dit moet heel duidelijk voor ons zijn. Het rust in de eerste plaats op de grote actieve werking van het kruis in ons leven.

In de tweede plaats rust het op de absolute heerschappij van Christus als Hoofd, heel praktisch in ons leven. Het is niet alleen maar een kwestie van Jezus Christus “Heer” noemen. Hij heeft gezegd dat sommigen Hem “Heer” noemden en niet deden wat Hij zei (Luc. 6:46). Dat was huichelarij. Nee, als Jezus Heer is, betekent dat absolute onderdanigheid en onderwerping aan Hem, en Hij maakt dat op verschillende, heel eenvoudige manieren heel praktisch.

In de derde plaats hangt de kwestie van leven samen met het weten van alles wat de Heer ons wil laten weten en van alles waarin Hij voorzien heeft. Kunnen wij dat ook niet enigermate uit onze eigen ervaring bevestigen? We wachten op de Here met Zijn Woord in de hand, misschien mediteren we over een bekend gedeelte en dan plotseling zien we iets wat we nog nooit eerder gezien hadden, en dat zien brengt leven voort. Het *doet* iets! Ik ken dat uit mijn eigen leven. Iets wat ik al heel vaak gelezen had, kreeg plotseling een nieuwe betekenis die ik niet eerder gezien had en het deed de rivier van leven stromen. Het betekent leven voor ons en dat is wat de Here bedoelt.

Het leven hangt dus samen met ons kennen en al deze brieven in het Nieuwe Testament geven ons kennis. Paulus zegt ons telkens weer heel duidelijk dat het de bedoeling van de Heer is dat wij de volle kennis van Zijn Zoon bereiken. In het Grieks staat er niet gewoon “kennis”, het is volledige kennis, in de N.B.G. ook wel vertaald met rechte kennis. Er is vanaf het begin kennis die leven is. “Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt” (Joh. 17:3). Dat is het begin, maar het is alleen maar het begin. Er is een verdere, diepere kennis die veel groter is en die veel meer leven betekent. En daar gaan deze brieven over.

Openbaring: overwinnend leven

We gaan nu naar het boek Openbaring en vinden alles daar terug. Alles, van Genesis tot Maleachi, wordt hier samengevat. Elke test heeft zijn definitieve antwoord gekregen. De duivel is uitgeschakeld. Het antwoord op de zonde was “het Lam dat geslacht is” (Op. 5:12). Het definitieve antwoord op alle anarchie en rebellie is gegeven – de Koning is op de troon, in het volle licht. “Zeven vurige fakkels branden voor de troon, dit zijn de zeven geesten Gods.” En de vier levende wezens (N.B.G. dieren), vol ogen van voren en van achteren – symbool van volmaakte kennis, volmaakt zien, volmaakte openbaring – staan overwinnend om de troon (4:5,6). Hier is de overwinning van de Zoon door het kruis; hier is de heerschappij van de heilige Geest, de geest des levens. De hele bijbel is hier in Openbaring samengevat. Er is nu volheid van leven, overwinnend leven. Het laatste beeld in Openbaring is: “En hij toonde mij een rivier van water des levens, helder als kristal, ontspringende uit de troon van God en van het Lam” (22:1).

Het volk van God; de belichaming van Zijn opstanding

Als dit waar is en geen theorie of mooie ideeën, dan worden wij betrokken in iets groots, in deze enorme controverse van alle eeuwen. De duivel probeert alles om te voorkomen dat iemand dit leven ontvangt en het in de kiem te smoren en uit te doven in mensen die het ontvangen hebben. Op alle mogelijke manieren probeert hij in zijn grote duivelse wijsheid dit leven tegen te houden indien mogelijk. Het einde is dat God triomfeert, maar nu is er deze strijd. En wij zijn erin betrokken omdat het om het getuigenis van Jezus gaat – dat getuigenis van overwinnend leven moet in ons vlees en bloed worden. Begrijpt u dat? De enige vraag, zowel voor de gemeente als voor individuele christenen is of de absolute overwinning van Christus in de opstanding in ons belichaamd en uitgedrukt wordt – of de opstanding van de Here Jezus niet alleen een onderdeel van onze geloofsbelijdenis is, maar deel uitmaakt van het hele wezen van de christen. Om die reden heeft de Here Zijn volk of Zijn gemeente nooit beschermd tegen zeer ernstige tegenspoed en alle mogelijke tegenstand, om de simpele reden dat *het* de taak van de gemeente en het volk van God is om het getuigenis van Jezus te belichamen en zo de kracht van Zijn opstanding tot uitdrukking te brengen. Als wij geestelijke mensen zijn, die wandelen in de weg van Gods voornemen, hebben we herhaalde en veelzijdige ervaringen van wat op de dood lijkt – het einde van alles.

Leven uit de dood – ervaringen van Paulus

Er zijn dingen, hetzij in onszelf of buiten onszelf om, die ons tot volslagen

wanhoop kunnen brengen, tot het eind. Als er iemand was die ooit met deze kwestie van leven te maken heeft gehad, was het Paulus wel. Hij kon over opstanding spreken als niemand anders. Als je alles wilt samenvatten wat Paulus gezegd heeft over de opstanding van Jezus als een levende ervaring van de gelovige, vind je dat in Efeziërs 1:18-20. "... zodat gij weet ... hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand ..."

Overweldigend grote kracht in de opstanding, door Christus uit de doden op te wekken ... "aan ons die geloven". Dat is een geweldige uitspraak. De man die zoiets kan zeggen, zal toch zeker nooit iets negatiefs zeggen. En toch zegt deze man: "... zodat we zelfs aan ons leven wanhoopten, ja, voor eigen besef achtten wij ons als ter dood verwezen ...". Aha, maar daar hield hij niet op. De zin gaat verder met "opdat wij niet op onszelf ons vertrouwen zouden stellen, maar op God, die de doden opwekt" (2 Cor. 1:8,9). Vanuit wanhoop in een nieuwe ervaring van opstanding; vanuit een toestand waar alles afgelopen leek te zijn en hij het zou moeten opgeven, in nog een machtige ervaring van opstanding. En het bleef niet bij deze ene ervaring. Aan het eind van zijn leven, met alles wat hij tot dan toe had gekend van de kracht van Zijn opstanding, zegt hij nog steeds: "Dit alles om Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding" (Fil. 3:10). Hier zien we een man die verschrikkelijke dingen heeft meegemaakt zijn hele leven door (lees de opsomming maar van zijn ervaringen van veel doodsgevaar. 2 Cor. 11:23-27). "In doodsgevaren menigmaal", zegt hij en hij vertelt ons hoe. En toch is hij de volkomen belichaming van overwinning over de dood – van opstanding.

Mijn punt is dit: of we het leuk vinden of niet, zo ontstaat een getuigenis en om die reden laat de Here zulke ervaringen toe voor Zijn volk. Daarom heeft Hij soms een gemeente door diepe wateren laten gaan, door schaduwen des doods. En toch, wanneer het lijkt of Satan de absolute overwinning behaald heeft en de gemeente heeft weggespoeld, dan komt ze weer tevoorschijn en dat niet alleen, maar sterker dan daarvoor. Het is het oude getuigenis van Israël in Egypte: "Maar hoe meer men hen onderdrukte, des te meer vermenigvuldigden zij zich" (Ex. 1:12). Dat is het principe van opstanding: niet alleen weer tot leven komen, maar een machtige toename. Het is de Here. Bij God hangt alles ten nauwste samen met dit wezenlijke punt, *leven*, zodat zichtbaar wordt wat het is. Het is onvernietigbaar leven en zo moet het gemanifesteerd worden. En u en ik, de gemeente, moeten een uitdrukking daarvan zijn, de belichaming. Dat is het getuigenis. Het is niet een aantal leerstellingen; het getuigenis is "Jezus is dood geweest en nu levend!"

Dit blijkt duidelijk uit de geschiedenis van Gods volk, op heel veel manieren, van het begin tot het einde. Bent u het eigendom van de Here, hebt u

Zijn leven ontvangen? Misschien komt u meer dan eens op een punt waar u wanhoopt aan het leven, waar het lijkt alsof alles voorbij is en er geen hoop meer is. Maar geloof me, God bedoelt het niet als een einde. Gods bedoeling is dat er meer leven zal zijn dan er tevoren ooit was. Dat is Zijn manier om het getuigenis te laten klinken. Het is heel goed om tegen de duivel te strijden, maar vergeet niet dat het eigenlijke antwoord aan de vorst van de dood is dat je het leven vasthoudt. Het zijn geen woorden, het is leven. Het is niet de manier waarop we de duivel met woorden aanvallen, het is het leven in ons dat het antwoord is. Zo zien we in het boek Openbaring alles wat zich alle eeuwen door tegen de Here verzet heeft, tot volle ontwikkeling komen en daarna verbroken en vernietigd worden. Want het leven heeft getriomfeerd. Ja, het is een ernstige zaak. Het brengt heel wat strijd met zich mee, veel uren van moeite en wanhoop. Maar alleen zo is er een getuigenis van leven. We zouden dit leven niet kennen als we niet het tegenovergestelde om ons heen zagen. Dat is het getuigenis. En zo schrijft Johannes in zijn eerste brief: “Dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in Zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven” (1 Joh. 5:11,12). Dit is het getuigenis: leven.

Het herstel van het leven

Dat is de essentie van alles wat we hebben willen zeggen in deze hoofdstukken. Tenslotte zijn de “levende wezens”, met alles wat ze symbolisch betekenen in hun verschillende aspecten, *levende* wezens. Hun belangrijkste kenmerk is dat ze levend zijn. Bovendien heeft hun leven een machtige uitwerking. Ik ben zo blij met de betekenis van Ezechiël's visioen in dit verband. Dat was een grote hulp voor mij. Weet u, in de tijd van Ezechiël was alles misgegaan. Het volk van God had Hem de rug toegekeerd, Hem verworpen. Ze hadden zich met andere goden ingelaten – overal was afgoderij. De heerlijkheid van de Here was van hen geweken. Het was een droevige toestand. En op dat moment zien we de levende wezens, de cherubs in actie.

In de hof van Eden staan ze bij de toegang tot de hof om de weg tot de boom des levens te bewaken. In de tabernakel en de tempel zijn ze in rust op het verzoendeksel, op het voorhangsel en de gordijnen en elders. Overal zijn ze in rust. En in Ezechiël zijn ze in grote beroering. Alle dingen in dit visioen van Ezechiël spreken ervan dat er iets gedaan moet worden. Er is geen rust hier, alles is in beweging, een toonbeeld van geweldige energie. Er is bijna een geest van bezorgdheid vanwege de situatie. Deze hele kwestie van leven heeft tot een verschrikkelijk conflict geleid. Hier is een situatie waar een antwoord op moet komen. Alles wat er nu gebeurt onder het volk van God moet op de een of andere wijze overwonnen worden, omdat het van dood spreekt. En daarom worden de levende wezens bijzonder actief – ze zijn een en al actie.

Ik ben blij dat het zo is, dat als er dingen misgaan, de Here bij wijze van spreken niet bij de pakken neerzit en het opgeeft en zegt: “Het heeft geen zin, we kunnen er niets meer aan doen.” Nee, het is het moment dat de Heer reageert. Misschien heb ik het mis, maar ik heb het gevoel dat de “levende wezens” in onze tijd volop in actie komen. De Here zegt ons daardoor dat Hij het niet zomaar accepteert, dat Hij niet uit het veld geslagen is. De situatie is niet teveel voor Hem. Er komt een antwoord, het is niet het einde. Het einde wordt veel en veel beter!

Geloven we dat? Zo niet, dan kunnen we beter alles maar opgeven. Maar God is in beweging met dat ene doel voor ogen: de volle stromen van *de* rivier des levens, absoluut triomferend, in u en in mij. Tegenover de wanhoop aan onszelf en de hopeloze situatie zoals we die zien – hoe donker die ook is – laten we geloven dat God ondanks alles ten volle Zijn getuigenis zal hebben dat Hij Jezus uit de doden heeft opgewekt – en dat in individuele mensen en in de gemeente van Zijn uitverkorenen. Moge de Here ons helpen om het te geloven.

“Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, STROMEN VAN LEVEND WATER zullen uit zijn binnenste vloeien.”

slot